

ται δυνατά... Κατὰ τὸ δείπνον δὲν ἔφαγαν τίποτε, ἐκυλοῦσαν σφαιρίδια ἀπὸ ψωμί καὶ ἐσιωποῦσαν.

— Αὐτὸ πιά εἶνε καὶ ἀδιαντροπιά! εἶπε μία ἀπ' αὐτὰς ποῦ δὲν ἐκρατήθη. Γιατί νὰ μᾶς τὸ διηγηθῆτε, ἀφοῦ εἶχε τέτοιο τέλος; Τίποτε τὸ ὠραῖον εἰς τὴν διήγησιν αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε... ἦτον μάλιστα ἄγριον.

— Ἀρχίσατε τόσον δελεαστικά καὶ... ἔξαφνα τὸ διεκόψατε... ἐπρόσθεσεν ἄλλη. Ξεγέλασμα καὶ τίποτε περισσότερο.

— Αἶ, καλά, καλά... ἐγὼ σᾶς ἐχωράτεψα... — εἶπεν ὁ συνταγματάρχης. Μὴ θυμῶντε, κορίτσια, ἐγὼ ἐχωράτεψα. Δὲν ἦτον ἡ γυναῖκα μου, ἦτον ἡ γυναῖκα τοῦ ἐπιστάτου...

— Ἀλήθεια;!

Αἱ δεσποινίδες ἔξαφνα ἐφαιδρύνθησαν, τὰ ματάκια των ἐξήστραψαν... Ἐπλησίασαν τὰ καθίσματα των κοντὰ εἰς τὸν συνταγματάρχην καὶ γεμίζουσαι μὲ κρασί τὸ ποτήρι του, τὸν κατέκλυσαν μὲ ἐρωτήσεις. Ἡ μελαγχολία ἐξηλείφθη ταχέως, ἐξηλείφθη ταχέως καὶ τὸ δείπνον, διότι αἱ δεσποινίδες ἤρχισαν νὰ τρώγουν μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

[Ἐκ τοῦ ὄψωσικοῦ]

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ἀκίνδυνον φάρμακον

Εἰς τὸ φαρμακεῖον :

Ὁ πελάτης (κρατῶν τὸ κοντι μὲ τὸ φάρμακον) — Πολὺ καλά. Τὸ ποντικοφάρμακο μπορεῖ νὰ ἦναι δραστήριον ὅπως λέτε. Μὰ νὰ ἰδοῦμε θὰ ξεγελασθοῦν νὰ τὸ φάνε τὰ ποντίκια;...

Ὁ φαρμακοποιὸς (ἀφηρημένος) — Τί λέτε, καλέ! Ἴσα-ἴσα ποῦ ἅμα τὸ δοκιμάσουνε μιὰ φορὰ, δὲν θὰ τρῶνε ὑστερα τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό.